

LA CAMPANA DE GRACIA

21 CANONADAS.

Un regalo que costará á la nació una pila de mils duros.

Lo diumenge dia 2 de Febrer se verificaran en la Provincia de Barcelona las elecciones per representants de la ASSAMBLEA FEDERAL.

Varios republicans, en gran número, han proposat la següent candidatura:

REPRESENTANTS.—Francisco Pi y Margall.—Josep Anselm Clavé.—Francisco Suñer y Capdevila (major.)

SUPLENTS.—Benito Arabio Torre.—Anton Marqués.—Ricardo Lopez Vazquez.

Tant general es la aprobació de dita candidatura pels dignísimos noms que la componen que lo Círcul republicà federal, Lo Casino del Districte 3°., y lo periódich L' Independencia la patrocinan.

Nosaltres la recomanem també á nostres lectors y correlligionaris y esperem que tothom acudeixi á las urnas perque la representació que alcansin tan dignes patricis, no siga exigua.

CARLINADAS.

En tant que lo Noy Terso, diuhen que recomana á sos partidaris que s' abstingan de cometre cap atropello, lo seu germà publica un' ordre ámenasant ab inexorable rigor á qui s' oposi al triumpo de la santa causa.

No es que 'ls llops que corren per nostras montanyas, necessitin que se 'ls reprimeixi ó que se 'ls aixussi. Llops son, y no hi ha que esperar d' ells mes que dentelladas.

Los cabecillas Ollos, Perula y Zurzallan que corren per las Provincias, al passar per Larrainzar fusellaren á un paisá, y á un altre l' hi donaren 25 palos.

En Quico en la Llacuna fusellá un tal Manco de Vilanova y matá de una estocada y dos tiros de revólver á un tal Gosch de Torregrossa. Digueren qu' eran lladres y malfactors. Pero ¿no son ells de la mateixa fusta?

Lo rector Santa Cruz feu foch sobre un tren de la via de Irun á Pamplona, causant algunas desgracias.

En Guiu á Llíssá de Munt prengué á nou subjectes que no podian pagar la contribució que 'ls imposava.

Lo mateix Guiu en lo poble de La Roca tirá á terra l' arbre de la llibertat.

Ja es hora de que tots los lliberals, apoderantse de las sèvas brancas, mirin d' espolsar-li l' esquena, que ab tant anar per la montanya ja la dú massa polsosa.

Al atacar á Ripoll, los carlins duyan una considerable cantitat de petróleo.

Com que la vila de Ripoll, ja havia sigut cremada durant la guerra-civil, tractavan are de repetir la funció.

Pero n' eixiren ab las mans al cap, com ne surtirán sempre que 'ls pobles vulgan y 'l govern los proporcioni medis.

Lo cabecilla Grau robá desde Ripoll als encontorns de Vich 21 caballs pertanyents á diversos propietaris.

En molts pobles, de las Provincias Vascongadas y Navarra y de Catalunya, hi han entrat com de costum, prevaleantse de que no tenen armas pera resistirse, y han fet tantas exaccions com han pogut, ja que per lo vist, tots los capitossos de las manadas, miran cadescú de arreglar-se la pacotilla, á fi de que en l' estranger fassa de mes bon esperar un' altre invasió, que invasions hi haurá, mentres hi haja casta de carlins.

En una emboscada que prepararen en Uzurbil, hi morí lo coronel de Lutzana.

Aquest caygué ferit, y lluny de tractarlo com en tota guerra déu tractarse á un presoner inutilisat, lo despullaren completament

deixantlo que morís, com una bestia, sens auxili de ningú.

Lo gefe de la partida, un tal Lizárraga, que havia pertenescut al exercit, era amich personal del Sr. Otal, coronel de Lutzana.

Y de tal modo permeté com á home y com á amich que se 'l tractés!...

Pero ¿desde quant las fieras han de tenir entranyas?...

En quant á las capellanadas, podém dir aquesta senmana, lo de sempre.

Un registre en casa del rector de Palmanya, anomenat Brugada, va donar per resultat que s'hi trobessin, quatre escopetas de 2 canons, cinch de un canó sis paquets de cartutxos Berdan y gran número de desfilas, draps y venas, alguns objectes d' aquests ensangrentats.

Segons diu un diari local, del convent de Pedralbes ne sortiren l' altre dia una pila de sarrions plens de municions y d' armas. ¡Oh Verges del Senyor! No tot son matons y confitures. Ja miraria jo de trobar lo pot, pera coneixe com está de sucre.

La columna d' Andía entrá á Cubells, després d' haver donat una bona tunda á n' als carlins. En dit poble hi trobá un rector que era 'l padrí de tots los plans carlins que 's desarrollavan per aquells encontorns. Ell sabia designar los puestos pera dipòsits d' armas y municions, llochs pera tenirhi ferits segurs y ben cuidats, confidencias de confiansa; y com que sa casa es la mes alta del poble, la feya servir d' atalaya, colcant en un dels balcones un tros de drap vermell, quan hi havia perill de que la tropa s' acotès. ¿Que tal l' aucellet? ¿Reflava ó no?..

Per fortuna s' anima l' esperit lliberal, y de 'n tant en tant se reb la noticia de las pallissas dadas als carcundas.

Al mónstruo conegut per rector Santa Cruz, l' hi costá la festa l' altre dia 35 morts, 25 presoners y un número considerabilíssim de ferits.

En Ferrer, en Cucala y en Panera que recorrian lo Maestrazgo, després de las pallissas que 'ls hi doná en Velarde, han aconsellat als seus que s' indultessin, y ells s' han escabullit.

Un cop de má es l' únich que falta, y aquest, lo país té de donarlo, netejantse de tant vergonyosas tacas, y salvant una vegada mes á la llibertat.

Que 'l govern no 'u olvidi, y no 'u olvidará ningú!

BATALLARAS

—Bè, ¿que es vosté? preguntava en Topete á n' en Serrano. ¿Es dinástich de D. Amadeo? ¿es alfonsí? parli clar y 'ns entendrém.

—Nos entendrém... nos entendrém... Precisament jo vull que ningú m' entengui.

—Pérdinse las Antillas y sálvi's la dinastía de D. Amadeo diu que digué en Topete.

—Montpensier ó la República, havia dit, durant las Constituyents.

Ja veuhem que 'n Batista será lo que 's vulga; pero en quant á franch, formal y honorat.. En fi es tot un marino, y sino que 's mareja....

Al general Moriones qu' es á Navarra á combatre la facció, ja se l' hi han enviat set milions de rals, y encare no ha fet res.

¡Set milions de rals!
¿Tracta de tirar á n' als carlins ab balas de plata, atacant los fusells ab bitllets de banch?..

D. Amadeo vol donar un dinar als voluntaris de Madrid.

No dupto que hi anirán voluntariament. Are falta saber no més si 'n sortiran del mateix modo.

Lo duch d' Aumale, y 'ls demés prínceps, de la casa d' Orleans varen assistir al aniversari que tots los anys se celebra á París la diada de la mort de Lluís XVI

Un dels antecessors dels actuals prínceps, votá la mort d' aquell monarca.

¿Eh qu' es bò aixó?..—'Ls pares matant, y 'ls fills anant al enterro.

Aviat será qüestió de dir no pas ¡viva la monarquia! sino ¡viva la hipocresia!

Ja n' hi ha que diuhen dels conservadors, que si 'ls donavan lo poder, serian capassos de sostenir la abolicció de l' esclavitut, lo Banch hipotecari y tot lo demés que han fet los radicals.

Jo crech que sobre tot aixó sostindrian encare que ells en sa vida ho han combatut, ni tractat siquiera de combatre'u.

Qui té poca vergonya sostè moltes cosas? ¿Que farà qui no 'n té gens?

La mort de Napoleon III y del Duch de Medinaceli ha deixat dos toisons vacants.

Ja 's diu si s' adjudicaran á fulano ó á sutano.

Lo dia qu' estiguém de gresca, de toisó 'n regalarem un á cada comprador de la CAMPANA.

Desde primer de Janer d' aquest any, tot espanyol que viatja paga un déu per cent mes al govern, de preu de passatge.

¿No eran los radicals aquells homes que deyan ser necessaria la destrucció de totas las trabas, pera que la riquesa se desarrollés ab la llibertat absoluta del treball y del tráfeh?

¿Quina memoria que tenen!
Y sobre tot ¡quina previsió!

¿Que no veuhem que D. Amadeo tindrà de pagar aquest 10 per cent, quan se 'ns ne vaja.

Aquest dia D. Amadeo passá revista á dos batallons y maná que 's donés una endola á cada sorge.

¿Quin dia revistarà als mestres d' estudi,

Un diputat ha dit en las Corts que Espanya paga anualment per l' exercit 460 milions 26 mil y pico de rals.

No hi ha que espantarse ab aquesta xifra, perque per cada 200 soldats tenim un general, per cada 40 un gefe, y per cada vuit un oficial.
¡Viva 'l garbo!

Lo Brusí, atacava l' altre dia que la Ilustració espanyola y americana, donés de regalo á sos suscritors la magnífica obra de 'n Castelar «*Recuerdos de Italia*»

Anyadia que era un llibre venenós.
Lo qu' es venenós ó no, bè 'u sabrá 'l Brusí, obligat ja fá quatre anys á tragar saliva alfonsina.

Si 'l dia menos pensat esclata!

Nostra diputació Provincial, ha aprobat una proposició per unanimitat, acordant que passés una Comissió á Madrid á demanar al Govern déu mil fusells, comprometentse per la seva part á organisar y sostenir dos batallons de franchs, ab lo titol «*Guias de la Diputació.*»

¿Bè per la digna incorporació que tant amor mostra tenir á la llibertat y als interessos materials de la Provincia!

Als lliberals de Ripoll, que units á un destacament de carrabiners, saberen resistir l' atac, dirigit contra aquell baluart de la causa

lliberal, per las forsas carlistas reunidas de 'n Galcerán, Saballs, Vila de Prat y altres cabecillas, en número de mes de mil homes, los enviém per saludo una tanda de batalladas, porque tots los pobles coneguín lo fet, y s' animan ab l' exemple.

Durant dos dias dias de la senmana passada no pogueren las Corts tenir sessió á causa de la falta de asistencia dels diputats.

Aquesta campana, mereix una bona campanada.

Ja no es la campaneta de 'n Rivero que 'us crida, sino la CAMPANA DE GRACIA, qui 'us diu que en l' estat grave de la patria, es un crim descuidar á la malalta.

Alguns sargentos del regiment de la Reyna foren sorpresos en flagrant delict de conspiració carlista.

Repárintho bè: sargentos de la Reyna.
¡No tenir ni siquiera en consideració, que estava embrassada!

Després de tanta fanfàrria moguda ab motiu de l' impost sobre las créus y titols de grandesa, las Corts adoptan una esmena determinant que no més paguin contribució las adquiridas desde primer d' aquest any.

¡Bona créu tè 'l pais ab tal Congrés, y bèn cara que la paga!

Aixó de fer y desfer continuament, al últim acaba sempre ab una desfeta.

Mentres en lo districte de Durango s' estavan fent eleccions de un diputat á Corts, una partida carlista 's presenta á un poble, y porque sos vehins han constituít mesa 'ls fá pagar 2000 rals.

Mes tart s' en vá á un altre poble y porque no n' han constituít los ne clava 1000 á las costellas.

Los lladres roban de nit, porque la gent va de nit.

Roban de dia, porque la gent va de dia.
Pero roban de nit y de dia, porque son lladres.

Entre las personas cridades á Palacio á conferenciar D. Amadeo, s' hi contan los Srs. Topete y Rios Rosas, que hi anaren á veure si pescavan alguna cartera.

Aquestos son los dos homes inflexibles de l' Espanya ab honra.

Pero aixis com dos negacions afirman, dos homes inflexibles, pastejejan.

A Santa Créu de Campezu, s' ha comés un robo sacrilech.

Uns quants carlins entraren á l' iglesia, agafaren lo talem, esqueixaren la roba y posant puntas de ferro á las varas, las convertiren en llansas.

Baix los carlins «los pálios se vuelven lanzas.»

LOS DOS PLORS.

En rich palau de Madrid
De gran renom y gran fama,
Recolzada en hermos llit
Está sufrint una dama.

Es de llinatge molt noble
Y per cert que 'n dona proba
La grandesa del rich noble
En que recolzada 's troba.

Sòrts gemechs al aire llensa
Y plora.... ¿perque será?
Entre tant lo poble pensa:

¡D' aquet plor qu' que 'n sortirá?

Correu nobles que convè....
Corréune tots indagant
Qui voldrá lo padri sè

D' un desconegut infant.
¡Padri no 's troba! Aixó ray
Es tant fácil d' arreglá!...

Un padri no falta may:

e padri 'l poble 'n será.

Y per cert que no hu amaga,

Perque tots dihéu aquí

Del pobret aquell que paga

Que sol ser «pare y padri.»

Si ho será: y que bè ho abona

La gresca que 'ls nobles fan,

Quan en lo palau ressona

Lo primer plor d' un infant.

En cambra freda y oscura

Abont l' honradés hi impera,

De la miseria mes pura

Sempre constant companyera,

Sobre de un catre tombada,

Una dona ab grèu patir

De dos fillets rodejada

Dona al mon l' últim sospir.

Son marit serveix al Rey,

Mentres ella, que agonisa,

Maleheix la infame Lley

Que al pobre poble esclavisa.

Mor' al fi; de fam, potsé;

Los fills ploran ja á sa mare,

Cridan son pare y no vé..

¡Encare es esclau son pare!

¡Plora poble! ¡poble esclau!

Lo teu plor no tindrà fi,

Mentres del plor del palau

Sigas lo pare y padri.

¡Los dos plors! ¡contrast ignoble

Hasta quan direm plorant,

Qu' es causa del plor del poble

Lo primer plor d' un infant?

XIXA.

La Política, tractant de la confusió que reyna en tots los partits, diu lo següent:

«No mes á palacio hi ha bon criteri y s' hi véu clar: gastat un partit se l' hi arrima una puntada de péu, se 'n crida á un altre pera viurehi fins que siga necessari ó convinga armarli un' altre puntada de péu.»

Aquesta es la política de las còssas, lo descollas de la qual es sempre una còssa solemne.

Aquesta la dona 'l pais, y quan la dona, s' ensorra 'l tinglado.

REPICHIS

Lo cura Santa Cruz ha escrit á la Diputació de Guipúzcoa. dihentli que no creya que 'l seu cap, valgués tant.

Ja recordará tothom que dita Diputació 'n donava dos mil duros.

Dos mil duros un capellá, no 'ls val, ni 'ls pot valer.

Pero 'l cap de un home que no pensa mes que ab fer mal y salvatjadas, val tot lo que costan aquestas desgracias.

En Williamsport (Pensilvania) se va enfonsar lo pis de una iglesia, baix lo pés de 500 personas.

Alguns que aceptan todas las desgracias ab resignació, dihen que fou un miracle que de las 500 no 'n morissen mes que 14, quedantne sols 40 de feridas.

Pero vaja: lo miracle principal, fou que s' ensorrés lo pis de una iglesia.

Diuen que varias casas inglesas han fet al govern proposicions pera arrendar las líneas telegráficas de la Península.

Inglesos! ¡Inglesos per tot arréu!... Lo dia menos pensat, nos citan.

FABULETA.

En lo Congrés en Córdoba aquest dia defensá á n' en Gaminde ab energia, dihent que havia pujat á general per serveys á la causa lliberal.

En Córdoba al contrari per serne reaccionari combatentne la santa llibertat, lo grau de general ha conquistat.

«Aixó vol dir lector qu' en nostra terra porque 'l govern un dia diga «atípis» basta ser hom' de guerra, los entorxats buscá á dreta y esquerra y tirarse á l' esquena los «príncipis.»

Una estadística sobre 'ls efectes del llamp, diu que de cada 900 víctimas que causa, s' hi podan contar per terme mitj 698 donas.

Es d' advertir que no s' hi comprenen las monarquías.

Un célebre autor diu que l' amor, á mes de ser un sentiment es un art.

¿Qué será donchs l' amor á la patria?
L' art d' esplotarla.

En Serrano se n' anat á Arjonilla á fé 'l bot.

Si Tablada tè en Zorrilla,
en Serrano tè Arjonilla,
ahont las herbas puras creixen
y als toros magres engreixan
de la coronada villa.

Lo germá del Imbécil no dihen que s' anomena Alfonso de Borbon y de Austria?

¿Com dimoni si es d' Austria no l' envian á la Exposició de Viena?...

Molt s' ha atacat á Madrid, dihent qu' es indigne de ser capital d' Espanya porque no tè industria.

¡Que no tè indústria Madrid! ¡Calumnia infame!

A Madrid hi ha una fábrica de promesas en cada home públich, y si aixó no es encare prou positiu, ¿qui es que ignora que á Madrid s' hi fabrica la tranquilitat que diariament la Gaceta reparteix per tot' Espanya?

En Ruiz Zorrilla aquets dias ha estat bastant malaltot.

Per aixó en Serrano vá anar á Palacio, y 'ls conservadors feyan corre que aviat se 'ls cridaria.

D' aquest modo varen lograr que sués.... d' angúnia.

Lo xicot de Napoleon III no durá encare lo títol de Napoleon IV.

¿Cóm qu' es tant petit, fora un napoleon curt de pes, y, s' esposaria á que en la circulació diguessen qu' es fals!

A Carcabuey (Málaga) varen robar l' iglesia. Los lladres s' endugueren cinch llántias de plata.

Com qu' eran apagadas, los Sants ni menos se 'n varen adonar.

A Madrid está á punt de sortir un periódich ab lo títol de «El Acusador.»

Diuen en lo prospecte que tè 'l propósit de desmascarar als assessins del general Prim. ¿Tot justament are, pèls vols de Carnestoltas vol arrancarlos la máscara? Mal fet.

En Baldrich se 'n vá á París.

Ja que fins are las modas d' aquella Capital invadian l' Espanya, just es que 'ls corresponguém, enviantlos generals á la moda d' aquí

Quatre gossos de presa, han deixat anar á la catedral de Sevilla, á fi d' evitar robos, com lo que tingué lloch ultimament.

Irritats davant de aquet fet, y ab tota la indignació de una conciencia catòlica, protestém contra aixó de tancar gossos á las catedrals.

¿Que diran demá 'ls impiós, que 's prevalen de tot pera fer befa de la religió? ¿No surtirán ab que poden més quatre gossos que la Providencia?

Ja 'u deuen saber. D. Amadeo estava empenyadíssim en venir á Catalunya á combatre 'ls carlins.

Si jo fos d' ell, cap aquí falta gent: d' aquí al Port, del Port al Correo de Cete... y

Addio, España, addio:

Si t'ay visto no mi acuerdo.

COSAS QUE 'S TROBAN SENSE BUSCARSE.

Un acreedor.

Carlitas que detenen trens,

Una dida sense llet.

Un cipayo.

Refredats.

Pobres á las iglesias.

Monedas falsas.

Lo cotxe dels morts.

Cabells blancs.

Tabaco dolent.

Donas per casar.

Las cadenas sense 'l rellotje.

Lo papelito qui es ministre,

Un decret de disolució qui es diputat.

La cesantía qui es empleat.

Y un cop de escombra qui es rey.

En una reunió donada ultimament pels alfonsins de Madrid hi concorren 300 personas.

Si haguessen convidat á n' en Milhomes d' aquí Barcelona, haurien sigut 1.300, y la causa alfonsina estava salvada.

En la reunió dels Alfonsins se llegí per un poeta un romanso que ha sigut enviat al prínceph Alfonso.

Romansos, noy, romansos!...

Ha aparegut falsificada una partida de vitllets de 500 rals, del banch d' Espanya.

Aixó ha produït gran alarma

Si s' haguessen falsificat los drets individuals, y las reformas democráticas, ningú hauria tingut res que dir.

Are tractantse de 500 rals..... Vaja... es massa.

Alguns periódichs s' han estranyat de que 'ls estudiants madrilenys vajan anar al ministeri de la Guerra á fer una petició referent á l' ensenyansa.

¿Que no veuen, senyors, que anavan á demanar la supressió de graus?...

Una de las personas que 's feu notar ab sa presència en la funció religiosa, commemorativa del escapsament de Lluís XVI, fou aquella mestresa que allá en los temps de la picó era reyna d' Espanya.

Tots los reys deurian anarhi.

Los tronats per pregar á Deu que no 'ls escapsin com á Lluís XVI.

Los destronats per donarli gracias pera haverne eixit ab lo cap sobre las espatlles.

A Madrid lo dia de San Alfonso foren apedregats los Balcons de casa del conde de Superunda, mentres estaben donant un ball en celebrat dels dias del rey borbónich.

Los periódichs alfonsins han consignat lo fet ab lletres rojas d' indignació.

Si com ells. avants de la Setembrina ho feyan ab los lliberals que 's permetian cap expansió d' aquesta especie, los duguessen á Fernando Pó... potser llavors los conservadors no 's queixarian.

De cinch reys que ha tingut França en lo que vá de sigle, quatre d' ells han mort fora del trono.

¿Y aquesta afició que hi ha encare á sernel

Lo dimecres de la senmana passada 's deixá sentir en Alicante un principi de terremoto.

Ja fa temps que hi ha sintomas de sentir-se'n un de terrible per tot Espanya.

EPICRAMAS

—Lo criminal Pau Serena queda, per estar casat dos vegadas, condemnat á catorze anys de cadena.—

—Ay ab quin gust la dureya en Pau ab alegría. Per una 'n mereixeria no catorze: cent també.—

—Com veig que alegría 't sobra la rifa haurás tret, Pasqual....

—La rifa no; pero es igual hi tret de casa á la sogra.

Deya á un coix l' advocat Men;

—Lo qui aquí hi entra ab un mal peu

tè 'l plet bèn perdut Ramon.—

Y aquest al sentir tal veu

s' n' aná esclamant tot moix:

—¡Que hasta 'ls plets perdi 'l que 's coix!...

CUENTOS

—Fulana, deya un prestamista, á mes de deure'm una cantitat considerable, m' ha jugat una treta que me'n recordaré tots los dias de la mèva vida. Que no 'm paga, eh? Pitjor per ella. Ya veurás com me l' hi tiro á sobre.

—Me sembla que á las corts se farán moltes declaracions, deya un senyor d' edat, que tenia una noya casadora.

—¡Ay parel responia aquesta: aném á Madrid, á veure si algun diputat se 'm declara á mi.

Estavan una senyera y un senyor parlant d' agricultura y aquella deya:

—Jo no sé: 'l mèu masobé com s' ho arregla: 'm planta gallinas y 'm surtan ous.

—Aixó l' hi estranya? Donchs á mi no, per que al f' s' explica que las gallinas fassin ous. Pero lo que si n' es d' estrany, es que á mi m' han plantat una castanya...

—Y que li ha sortit.

—Miris: un blau al ull.

Jo soch borni, deya un: pero ho soch perque vull.

¿Tinch mes que arrancarme l' ull que m' queda pera no serho?...

—Ab que acostuma á viatjar vosté, D. Magí?

—Jo? ab carril. ¿Y vosté?

—Jo? Ab revolver.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

de la Campana.

En la present senmana hem rebut xaradas que passen a torn, dels Srs. Cintin Cirinol, Mingo Farré, un mosquit d' Barcelona, A. Segarra, Lo Llarch de la Barceloneta, Feliniel, Sama'itoch, Cospis de Figueras, Nea, L. M. y C. de Figueras y C. A. y R. (a) Calan, d' esta Ciutat.

Alguns de dits Senyors nos preguntan quan las posarem: aixó es de difícil contestació com fixar quan D. Amadeo se n' anirà. ¿No observan lo gran número de las que rebém, y l' número mínim de las que en cada número podem publicar?

Sr. J. M. C.—Barcelona.—L' epigrama es massa graset —Un mosquit de Barcelona.—L' epitafi de vosté es capas de fer resucitar al mort. No ostanyi que no li posi, perque no li vull mal.—Sr. D. B. M. O.—Idem.—Lo quènto de vosté l' arreglarém en prosa y mirarém que hi vaja.—Sr. D. P. P.—Idem.—No crech que 'l sermó que 's envia siga fet de un rector: es massa bó per serho.—Sr. D. J. P.—Idem.—Los versos de vosté sembla que fassin tercerillas: quan estiran una esma arronsan l' altre: vaji alerta que no caiguin.—Un trempat.—Idem.—¡Quin ull!... ¡Quin ull!... ¿Que Vol dir quin ull?... Créguim no s' hi fiqui.—Un feteral.—Reus.—Rebuda la solució, esta corrent.—Corcat.—Barcelona.—L' hi adverteixo que 'ls versos consonants, del accent per avall, tenen d' acabar ab las mateixas lletres, posadas ab lo mateix ordre perque d'engan lo mateix souido. A vosté l' hi semblará estrany; pero es aixis.—Sr. Xiva.—Ja véu que 'm fet tot lo qu' hem pogut.

SOLUCIÓ

Lo que es jo, no vaig á missa pera no veure al rectó; ¡perqué 't prometo Faló que l' hi daré una PA-LLI-SA.

UN EX-ESCOLÁ.

Han enviat la solució exacte D. Guillem Guilla y Guineu, que mereix especial menció per lo ben combinada, D. Mingo Farré, D. A. F.—D. B. M. O., D. Cintin Cirinol y 'l Guerrero de la Ratera.

XARADA

I.

M' hi casat, amich Vicens, y no 'm causa cap quimera, mentras puga fe un primera tot sovintet... ja m' entens.

A mes, que 'n tota ocasió podrá ajudarmhi la dona, que ella es primera y segona trenta voltas mes que jo.

Sino que la Margarida per ferho tal com se deu, tè un goit que ningú ho creu; es mol quarta repetida.

Pro encara que un xiquet vella per tot lo de casa es bona; y en quant á tersa y segona no ni ha cap mes com ella.

¡Económica! ¡ay xiquet! may se compra una fandilla; no ne 's pas tant en Zorrilla: ja veus tú quin pardalet!

Son pare quan era massa li deya:—Vaja, minyona, Sent aixis quarta y segona quant te casis tindrás bossa.

Y la tè; ab aixó dimars fem una tot y ets en llista, feta al istil progressista ó de un rey ab militars.

L' HERREU DE CASA.

II.

Segona un prima tercera que hi fet lo tot;

Si ets espavilat com penso treulo lector.

(Las solucions en lo próxim número.)

I. Lopez, editor, Rambla, 20.

Imp. de la V. y F. de Gaspar, Ataulfo, 14.